

București – 7 iunie 1991

Mulțumim Domnului pentru această seară. Îmi aduc aminte de data trecută, când am fost în acest loc și mulțumesc Domnului că putem fi astăzi din nou în locul acesta. Dacă ne gândim la ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu... să-L recunoaștem, să recunoaștem Cuvântul Lui, să recunoaștem Numele Lui, să recunoaștem voia Lui, să fim incluși de Dumnezeu în planul Lui... Acesta este un mare har al lui Dumnezeu, care a fost dăruit pe pământ doar aleșilor lui Dumnezeu, care au fost cu adevărat în legătură cu Dumnezeu, cărora El li S-a descoperit, care au avut părtașie cu El, care au vorbit în Numele Lui și prin care El S-a putut descoperi.

Acum veți primi mai mult ajutor decât înainte, pentru că avem posibilitatea să tipărim și în limba română. Mulțumim Domnului pentru acest lucru. În limba germană sunt tipărite circa 150 de predici și aproximativ 50 sunt pe casete și, în alte limbi, au fost traduse mai multe predici ale fratelui Branham. Iar acum avem posibilitatea să tipărim aceste predici și în limba română.

Noi credem așa cum spune Scriptura, în care este inclusă și promisiunea că Dumnezeu va trimite un proroc, înainte de a veni ziua cea mare și înfricoșată. Așa este scris în Vechiul Testament, așa este confirmat în Noul Testament și noi așa credem. La fel credem că trăim în ultimele zile și că Dumnezeu ne aduce înapoi la Cuvântul Lui, pentru ca Biserica, la final, să fie cum a fost la început.

Dacă privim în istoria Bisericii, au existat mulți bărbați de seamă, au existat și bărbați care s-au dat drept proroci, însă ei nu au spus ceea ce spusese prorocii dinaintea lor. Ei au venit cu idei total diferite. Și apoi au existat și din aceia care s-au dat drept mari apostoli, dar ei n-au învățat ce au învățat apostolii. Prin aceasta, putem recunoaște mereu dacă lucrarea lor vine de la Dumnezeu sau nu.

Dacă citim Scriptura, fie Vechiul sau Noul Testament, totul corespunde, nu există nicio contradicție. Petru, Pavel, Filip, au botezat toți la fel, au avut toți aceeași lumină și aceeași descoperire. Dacă Dumnezeu trimite astăzi pe cineva, care este călăuzit de același Duh, atunci acela va spune exact ceea ce a spus deja Dumnezeu prin Cuvântul Lui. În Apocalipsa 2, în prima epistolă către biserica din Efes este scris: „*Ai pus la încercare pe cei ce spun despre ei înșiși că sunt apostoli, dar nu sunt și ai descoperit că sunt falși*”. Cum i-au putut verifica pe aceștia? Ei au comparat ceea ce au

predicat acești oameni cu ceea ce au predicat apostolii Domnului și deja știau că ceva nu corespunde. Tot așa comparăm și noi astăzi totul cu Sfânta Scriptură. Totul trebuie să corespundă sută la sută și atunci corespunde cu adevărat.

Noi nu trăim în timpul cunoștinței, ci în timpul descoperirii, nu în timpul lucrurilor în parte, ci în timpul în care a venit plinătatea și Cuvântul este desăvârșit. În Cuvânt, Dumnezeu ne-a spus totul. Când Pavel scrie corintenilor: „cunoaștem în parte, profețim în parte, totul este în parte”, el mai scrie, apoi: „dar când va veni ceea ce este desăvârșit, ceea ce există doar în parte se va sfârși”.

Eu sunt credincios de peste treizeci de ani – vin din biserica luterană, apoi din biserica baptistă, apoi din cea pentecostală și am avut foarte multe trăiri, mai ales acolo unde au fost practicate darurile. Și când mă gândesc astăzi la aceste lucruri, de câte ori se profețește în adunările carismatice, dar voia lui Dumnezeu nu este descoperită acolo, Cuvântul lui Dumnezeu nu este descoperit. Sunt prorocite gândurile inimii, nu gândurile lui Dumnezeu. În Isaia 55 este scris: „*Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, iar căile voastre nu sunt căile Mele. Pentru că așa cum sunt de sus cerurile față de pământ, tot așa sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre*”.

Dacă privim apoi slujba profetică a oamenilor lui Dumnezeu, atunci știm că au existat, pe pământ, bărbați care au fost în legătură directă cu Dumnezeu. Ei au văzut slava Lui, au auzit glasul Lui așa cum auziți voi glasul meu acum. Lor li s-au dat descoperiri în vedenii și au primit Cuvântul viu. În Psalmul 82 ei sunt numiți „dumnezei”. Domnul Isus confirmă acest lucru în Ioan 10 – pentru faptul că în ei a venit substanța dumnezeiască. Ei au fost oameni ca toți ceilalți, dar erau purtătorii substanței dumnezeiești, aveau parte de natura divină, stăteau de partea lui Dumnezeu, nu mergeau pe căile lor, ci mergeau pe Calea lui Dumnezeu. Ei nu predicau cuvintele lor; ei predicau Cuvântul lui Dumnezeu.

Atunci când Domnul m-a chemat să vestesc Cuvântul, mi-a fost clar că eu nu pot să reprezint învățătura unei biserici, ci numai Cuvântul așa cum este scris. Aceasta a fost și chemarea directă pe care mi-a dat-o Domnul, să vestesc Cuvântul Lui.

Și dacă suntem acum într-un cerc mai restrâns, s-ar putea să existe și întrebări biblice... Dar trebuie să fie întrebări importante, care să ajute la zidirea tuturor. Atunci va fi și binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar, deocamdată, puteți să vă gândiți la acestea și eventual, găsiți o întrebare; între timp vreau să spun ce am pățit miercuri.

M-am dus la Bonn să-mi pun viza pentru România și astfel am avut ocazia să pot asculta și la radio. Acolo s-a relatat despre o conferință de la Heidelberg, unde este o mare universitate și acolo s-au adunat oameni de știință din toată lumea, profesori renumiți. Ei vor să afle prin ce este menținut pământul. Când am auzit că pentru ei problema este foarte serioasă, că nu vor să știe doar cum a luat ființă Universul, ci vor să știe și cum se menține acest univers în echilibru, eu am zis pur și simplu „Aleluia”, mi-am ridicat mâna dreaptă – mâna stângă era pe volan - și m-am gândit la Evrei 1. Vă citesc acest verset. Evrei 1, de la v. 1-3: *„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu cuvântul puterii Lui”*.

Când am ascultat acea relatare, m-am gândit la acest Cuvânt. El a creat totul, El Se îngrijește de tot, El susține totul, totul își are esența în El. El este Cel dintâi și Cel de pe urmă. Și cât de mulțumitori putem fi că nouă ni s-a descoperit că Iahveh al Vechiului Testament este Iahșua al Noului Testament, Același EU SUNT, Acela care a vorbit cu Moise, Care i S-a arătat lui Avraam, Care a vorbit profeților, pe Care L-au văzut cei șaptezeci de bătrâni ai lui Israel, așa cum este scris în Exod 24:9-11: *„După aceea Moise s-a suit împreună cu Aaron, Nadab, Abihu și cei șaptezeci de bărbăți din sfatul bătrânilor lui Israel; ei L-au văzut pe Dumnezeuul lui Israel. Sub picioarele Lui era ceva ca un fel de lucrare de piatră de zafir, ca cerul senin. Dumnezeu nu Și-a întins mâna împotriva conducătorilor israeliților; ei L-au văzut pe Dumnezeu și totuși au mâncat și au băut”*. Aleluia! Ei au văzut pe Dumnezeu. Dumnezeu, în esența Sa, este Duh. În plinătatea Lui, ca Duh, niciun om nu L-a văzut, dar El a ieșit din această plinătate și a luat chip și ne-a creat după chipul Său. Așa este scris în Gen. 1.27: *„Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu”*. Atunci când Dumnezeu a devenit om, El a arătat așa cum arătăm noi. Am înțeles noi aceasta? Când va veni desăvârșirea, când va veni transformarea trupurilor noastre, atunci vom fi din nou la fel ca El. 1 Ioan 3.2: *„...și ce vom fi n-a fost arătat încă, dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi asemenea Lui pentru că Îl vom vedea așa cum este”*.

Acesta este planul lui Dumnezeu. Omul a decăzut de la Dumnezeu; a intrat sub influența Satanei. Deja, de atunci a fost vorba de Cuvânt. Dumnezeu a dat Cuvântul. În Cuvânt le-a dat porunca: „Puteți să mâncați din toți pomii, dar din acest pom nu!” Și apoi a venit șarpele – dar ascultați cu

atenție - și le rog pe surori să înțeleagă bine acest lucru: Dumnezeu a vorbit lui Adam, Satana a vorbit Evei. Acesta este marele necaz. Dumnezeu a vorbit lui Adam: „Puteți să mâncați din toți pomii din grădină, numai din acest pom nu”. Apoi a venit Satana la Eva și a spus cu totul altceva: „A zis, oare, Dumnezeu să nu mâncați din orice pom din grădină?” Ea a ascultat, a intrat în discuție și a fost deja prea târziu.

Cu Satana nu se poate discuta. Și el vine cu texte biblice. El a venit la Isus cu texte biblice. Când Isus a fost dus 40 de zile în pustiu, a venit Satana și I-a vorbit: „Spune ca pietrele să devină pâine”, pentru că este scris „Omul nu trăiește numai cu pâine” și „Aruncă-Te jos de pe locul acesta fiindcă este scris că El Își va trimite îngerii Lui ca să Te poarte pe mâini și Tu nu-Ți vei lovi piciorul de nicio piatră”. Satana ia atât de multe texte biblice, dar el le scoate din context și le folosește pentru pierzare. Cu totul altfel a fost cu Domnul nostru, Isus. El a spus: „De asemenea este scris” și a adus claritate cu textele potrivite, care au fost în legătură cu tema respectivă. Așa este și astăzi. Dacă ascultăm ce spune Biserica Catolică, papa spune: „Eu sunt urmașul lui Petru. Domnul a spus lui Petru și nouă tuturor: «Eu îți dau cheile Împărăției» și «Pe această stâncă voi zidi Biserica»”. El ia un text biblic și minte toată lumea și duce toată lumea la nenorocire, folosindu-se de un text biblic, ca și Satana. Atunci, noi trebuie să luăm alte texte biblice ca să aducem claritate în acest aspect, să știm cu adevărat ce-a vrut să ne spună Dumnezeu. Pentru că am atins acest text, vreau să citesc cele trei versete din Matei 16 și anume în context.

Ascultați ce spun acum. Este absolut necesar să citim totul în context, câteva versete dinainte, câteva versete după, ca să știm ce se spune la mijloc. Nu să luăm numai un verset și să facem totul cu acel verset – numai bine nu facem. Întotdeauna trebuie să citim contextul.

Citim din Matei 16 de la v. 16-18: „*Simon Petru a răspuns: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu»*”. Aceasta este descoperirea. Aceasta este descoperirea. Isus răspunde: „*Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri. Iar Eu îți spun că tu ești Petru și pe această piatră*” - nu pe tine – „*pe această piatră Îmi voi zidi Biserica, iar porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor*”. Voi cunoașteți acest text. Acesta este contextul: Petru a primit descoperirea cerească, cine este Hristosul, apoi Domnul Isus i-a spus: „*Iar Eu îți spun că tu ești Petru*”. Una este Stânca, cealaltă este piatra. Hristos este Stânca, El este și piatra unghiulară, iar noi suntem pietrele vii care sunt zidite împreună cu El pentru

a deveni o casă duhovnicească, pentru a aduce jertfe duhovnicești lui Dumnezeu.

Eu am amintit acest text, să dau un exemplu: papa ia Biblia, episcopii, cardinalii, protestanții, 312 biserici în Consiliul Mondial Bisericesc, toți iau Biblia și spun: „Noi Î credem pe Dumnezeu” și fiecare spune altceva. Atunci ceva nu este în regulă. Apoi există un Cuvânt în Vechiul Testament, în 1 Împărați 17, ultimul verset: „*Și femeia i-a zis lui Ilie: «Acum știu că ești un om al lui Dumnezeu și Cuvântul Domnului în gura ta este adevărul!»*”. Vă dați seama ce se spune aici? „*Acum știu că ești un om al lui Dumnezeu*”. Dar asta nu este totul; acum vine testul: mai este Cuvântul lui Dumnezeu adevăr în gura acestui om al lui Dumnezeu, sau l-a răstălmăcit deja? Sau l-a păstrat așa cum L-a vorbit Dumnezeu?

Eu întreb foarte simplu fără să judec: mai este Cuvântul lui Dumnezeu adevăr în gura bisericii romano-catolice? La protestanți mai este acesta adevăr, la martorii lui Iehova mai este adevăr, a mai rămas acesta adevăr? Toți au dat Cuvântului un alt înțeles, Cuvântul original nu mai este și de aceea Dumnezeu a spus: „Eu voi trimite o foamete în țară, nu după pâine și apă, ci după auzirea cuvintelor Domnului”. Cuvântul Domnului nu mai poate fi auzit astăzi în biserici. Oamenii sunt înșelați cu Cuvântul și în Numele lui Dumnezeu. Cum a fost în zilele lui Isus? Ei aveau slujbele lor spirituale, în sinagogile lor, în templu, au cântat „Aleluia”, dar nu au recunoscut ceea ce a făcut Dumnezeu atunci. Și Isus le-a spus în Marcu 7:6-7: „*Bine a profetit Isaia despre voi, fățarnicilor, după cum este scris: «Poporul acesta Mă onorează cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Dar în zadar Mi se închină ei»*”. De ce? „...*învățând ca învățături porunci ale oamenilor*”.

La ce ne folosește dacă citește cineva din Tora, din profeți, din Vechiul Testament, din Noul Testament și apoi spune ce vrea? Așa ceva nu este corect. Noi trebuie să ne întoarcem la Cuvântul original, iar Cuvântul original trebuie să fie din nou în gura slujitorilor lui Dumnezeu, așa cum a fost în gura profeților și a apostolilor. De aceea Dumnezeu a trimis în generația noastră, cu adevărat, un proroc, nu cu descoperiri noi, ci cu descoperirea întregului Cuvânt - acest Cuvânt vechi al lui Dumnezeu, descoperit din nou. Dumnezeu nu a uitat nimic. În această Biblie este mărturia lui Dumnezeu, încheiată.

Nu de mult am fost în Zürich și acolo au fost mormonii. Pe aceștia îi poți recunoaște după îmbrăcăminte. Bărbați tineri, în costume la fel... Și când am trecut prin acea piață, unul a venit la mine și am discutat în americană. Și eu i-am spus: „Ceea ce vrei să-mi spui tu, eu știu deja, dar

ceea ce vreau să-ți spun eu, tu încă nu știi”. Și m-am scuzat și l-am rugat să-mi dea voie să vorbesc eu puțin. Trebuie să fii întotdeauna amabil, dacă nu, oamenii nu te-ascultă. Nu putem predica ca și cum am vrea să ne luptăm cu celălalt, ci așa cum ai vrea să-l ajuți pe un om, vrând să-l slujești. Domnul a fost așa de minunat cu mine! Mi-a dat cuvintele potrivite. Atunci m-am referit pe scurt la Apocalipsa 22, că blestemul este rostit asupra fiecăruia care adaugă ceva la acest Cuvânt. Și pentru că eu cunosc învățătura lor, despre cum a venit un înger pe pământ și a adus două table de aur, pe care erau scrise aceste descoperiri pe care le-a copiat Joseph Smith, apoi îngerul a venit din nou jos și a luat tablele înapoi.

După aceea l-am întrebat pe acest tânăr: „Tu crezi că Dumnezeu ne-a lăsat în rătăcire, în întuneric până în momentul acela?” Eu i-am spus: „În Biblia mea este scris, în Fapte 20:27, «Eu v-am predicat tot planul lui Dumnezeu»”. I-am spus: „În această Biblie este întreg planul lui Dumnezeu. Și Dumnezeu n-a uitat nimic, totul este scris și totul corespunde sută la sută”. Apoi l-am mai îndemnat cu câteva cuvinte și ne-am despărțit și ne-am văzut fiecare de drum.

Trebuie să constatăm foarte simplu că toate denomițiile au dat Cuvântului propria lor tâlcuire. Unul spune: „Eu văd lucrurile așa”, celălalt spune „Eu înțeleg așa” și au ajuns la o încurcătură mare, un Babilon în toată regula. Dar acum există o făgăduință în Apocalipsa 18:4, să ieșim afară și să nu luăm deloc parte la ceea ce nu este de la Dumnezeu.

Trebuie să mai spun următorul lucru: Dumnezeu nu mai permite niciun amestec. Până acum au existat numai amestecuri și, după fiecare mare trezire, a urmat din nou amestecul, organizații noi, s-a luat din aluatul vechi și au amestecat din nou și fiecare amestec poartă în sine moartea! Nu este voie să se amestece. În Cuvântul original pe care L-a vorbit Dumnezeu către Adam, era viața veșnică. În tâlcuirea pe care a dat-o șarpele Evei, era țepușul morții. „În ziua când veți mânca, veți muri”. De acesta depinde. E vorba despre Cuvânt. Nu este vorba de un om, de un proroc, despre o linie deosebită, ci despre Cuvânt. Toate lucrurile au fost create prin Cuvânt și fără Cuvânt nu s-a făcut nimic din tot ce există. Dumnezeu a vorbit și s-a făcut, El a poruncit și s-a făcut. Dumnezeu a trimis Cuvântul Lui și i-a vindecat. Cuvântul a venit la profeți, ei au fost purtătorii de Cuvânt ai lui Dumnezeu. Și același Cuvânt a venit și la apostoli - Același Duh al lui Dumnezeu, în Vechiul și în Noul Testament, ca un fir roșu; pe de o parte toate făgăduințele, iar de cealaltă parte, toate împlinirile, încât acum știm exact că tot ceea ce a spus Dumnezeu și-a găsit împlinirea. În aceasta este ancorată credința noastră.

Așa cum am citit mai înainte, Domnul susține totul prin Cuvântul puterii Lui. Întotdeauna, în acest Cuvânt este inclus și Cuvântul făgăduinței. În Cuvântul făgăduinței este ancorată și credința noastră. Dumnezeu ține totul prin Cuvântul Lui, El nu trebuie să Se forțeze ca să țină pământul, El Și-a dat Cuvântul Lui, a pus legile naturii în întreaga natură și totul funcționează după cum a decis El. Așa cum a spus El în Cuvântul Lui, așa este până astăzi.

Dacă pot să mai spun un lucru: sunt oameni care se referă la fratele Branham, care merg pe propriile lor căi, își dau propriile lor tâlcuiri. Așa cum s-a întâmplat atunci cu Pavel, așa se întâmplă acum cu fratele Branham. Și Petru a scris clar despre acest lucru în epistola lui, că oamenii răstălmăcesc ceea ce a scris Pavel, spre propria lor pierzare. Citesc din 2 Petru 3, de la v. 14: *„De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, străduiți-vă să fiți găsiți de El în pace, fără pată și fără vină. Și considerați îndelunga răbdare a Domnului nostru, mântuire; după cum v-a scris și preaiubitul nostru frate Pavel, potrivit înțelepciunii date lui, ca și în toate epistolele sale, vorbind în ele despre acestea, printre care unele lucruri sunt greu de înțeles, pe care cei neînvățați și nestatornici le sucesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre propria lor pierzare”*. Tot așa se întâmplă și în zilele noastre. Trebuie să fii rânduit de Dumnezeu ca să vestești Cuvântul Lui. Nu poate să vină oricine și să spună: „Acum predic eu!”. Desigur, fiecare poate să predice, dar fiecare va predica cum vrea el, nu cum vrea Dumnezeu.

Mai este un Cuvânt, la începutul Evangheliei lui Luca, cap. 1 de la v. 1 la 3: *„Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și au ajuns slujitori ai Cuvântului...”* Acesta este un lucru foarte important! Ei nu au fost numai martori oculari, ci și slujitori ai Cuvântului. Luca spune că mulți au scris; nu știu cât de mulți, dacă treizeci sau cincizeci - dar aici spune că mulți au avut de gând să scrie. Însă noi avem numai patru Evanghelii - Evangheliile celor care au fost aleși de Dumnezeu ca slujitori ai Cuvântului. Ei au fost însărcinați de Dumnezeu, au fost martori oculari, au fost și slujitori ai Cuvântului. Și cum scrie aici Luca, mai departe, ei au făcut cercetări amănunțite, ca să fie siguri sută la sută, că totul este biblic și că va rezista înaintea lui Dumnezeu.

Pentru faptul că suntem doar noi între noi, aș vrea să mă refer în această legătură și la fratele Branham și slujba sa. În predicile lui se găsesc expresii greu de înțeles, în special referitor la cele șapte tunete. Pentru mine ele nu sunt grele, pentru că eu cunosc toate contextele, eu știu ce a vrut să

spună, știu la ce s-a referit, am ascultat predicile lui pe când el era încă în viață. L-am cunoscut vreme de zece ani, dar aproximativ șapte ani am ascultat predicile lui. Întotdeauna când predica în America, cam la trei-patru săptămâni mai târziu predica ajungea la noi. Apoi am ascultat-o o dată, apoi încă o dată, apoi am tradus-o în biserică și apoi ca broșură. Eu știu ce a spus el. Dar există frați care au venit cu mult mai târziu - ei nu au habar despre începuturile acestor lucruri, ei nici nu știu la ce s-a referit fratele Branham și dau propria lor tâlcuire la ceea ce a spus el. Iar la ce iese de acolo, nu poți decât să dai din cap și să-ți fie rușine că acești oameni se referă la fratele Branham.

Eu am întâlnit frați care mi-au spus că Isus Hristos a venit deja, că acum suntem deja în Împărăția de o mie de ani. Eu am trăit-o odată, în India: susțineau că ei s-au întors de la răpire, că trăiau în Ierusalimul cel nou. Acolo era o inscripție mare în limba engleză - o am, încă, într-o fotografie - „Ierusalimul cel nou; iată cortul lui Dumnezeu printre oameni”. Ei au avut acolo un cort vechi din piele și era o adunare de 700 de oameni. Acolo era predicatorul, câțiva frați responsabili și au râs de mine și de frații care m-au însoțit. Ei au spus: „Noi am fost răpiți; voi ați rămas pe pământ. Noi am văzut slava lui Dumnezeu. Voi n-ați văzut-o! Noi deja suntem în Ierusalimul cel nou; voi nu sunteți”. Apoi a terminat și trebuia să vorbesc eu; și când vorbesc eu, vorbesc cam tare, mai tare decât aici. Apoi am spus: „Eu nu văd aici niciun Ierusalim nou, văd doar un cort vechi de piele, proaspăt vopsit de voi; dar nu văd aici Ierusalimul cel nou”. Apoi, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ținut o predică.

Vedeți, oamenii își închipuie ceva și se referă la fratele Branham, la vreo predică, mai iau pe deasupra și-un text biblic, dar nu poate să fie biblic. Dacă este biblic, atunci corespunde sută la sută. Dacă oamenii spun acum, „Hristos a venit deja”, ei de asemenea au un text biblic pentru asta. Și fratele Branham a spus în prima pecete: „În timpul acela când îngerul din Apocalipsa 10 va veni jos, acela este timpul când îngerul al șaptelea este pe pământ”. Frații aceștia nu înțeleg că noi trăim tot în acel timp și anume în ultima epocă a Bisericii, a Laodiceii; acel timp durează până la revenirea lui Isus Hristos. Acest timp nu se sfârșește la plecarea unui bărbat al lui Dumnezeu; se sfârșește atunci când se sfârșește. Dar frații au înțeles greșit ce-a spus fratele Branham și-mi spun apoi: „Noi credem ce-a spus prorocul și tu nu crezi ce a spus el”. Apoi am spus: „Când va reveni Hristos, când va veni El, atunci plec eu. Atât timp cât mai sunt eu aici, El n-a venit. Când vom merge în întâmpinarea Lui, Îl vom întâmpina în văzduh. Înainte de a se întâmpla aceasta, vor învia morții în Hristos, noi vom fi transformați și

împreună vom fi răpiți”. Apoi am spus: „Eu cred în realități. Așa trebuie să se întâmple toate lucrurile acestea. Aceasta nu va fi o învățătură, va fi o lucrare a lui Dumnezeu. Morții în Hristos vor învia, iar noi, cei vii care vom fi rămas, vom fi transformați”.

Și lui Pavel i s-ar fi putut spune: „Pavele, tu te-ai înșelat, pentru că ai spus: «Noi toți»”. El s-a inclus pe sine acolo. „Noi, cei care vom rămâne” - dar el n-a rămas. Acum ai putea spune: „O, Pavele, te-ai înșelat”. El nu s-a înșelat. Asta a spus-o fiecare bărbat al lui Dumnezeu în toți acești 2000 de ani. Noul Testament este scris în așa fel încât să poată fi predicat în tot acest timp, fără să se poată spune: „Acolo este la trecut, aici este la prezent, acolo este la viitor”. Era întotdeauna același, pentru că este același har în care trăim. De aceea, Noul Testament trebuia să fie scris în așa fel încât să poată fi predicat la prezent în orice timp, pentru aceia care trăiesc în timpul acela. Fratele Branham a predicat și Finney și mulți alții: „Noi, cei care am rămas, vom fi transformați”. Și noi predicăm același lucru și astăzi, așa cum l-a predicat Pavel atunci. Acolo nu era nicio greșală. Aceasta a fost înțelepciunea lui Dumnezeu. O, înțelepciunea lui Dumnezeu... Cât de minunat S-a îngrijit Domnul de toate aceste lucruri. El nu trebuie să vină astăzi și să spună: „Asta am uitat, aici mai trebuie să fac altfel”. Totul este desăvârșit, totul este adevărat, totul este ordonat. Ferice de noi, dacă Duhul lui Dumnezeu ne poate introduce în adevărul Cuvântului - nu în specialități, nu în învățături deosebite, ci în Hristos, în Cuvânt, în descoperire, în dragostea lui Dumnezeu, astfel încât să fim în El, așa cum a spus Pavel și să lucrăm prin El.

Poate am vorbit prea mult. Și poate aveți întrebări. Dar Cuvântul este atât de minunat, Cuvântul este viața noastră. Amin. Doresc să dau acum posibilitatea să puneți întrebări.

Întrebare: În legătură cu Luca 24:27. De ce S-a referit Domnul Isus „de la Moise și de la toți profeții” și n-a început de la Avraam?

Cuvântul acela este scris în Luca 24:27. Domnul Isus se referă la ceea ce este scris în Legea lui Moise. Trebuie să fim foarte atenți acum la acest lucru. Aici nu este vorba despre Moise ca persoană, este vorba despre Moise ca scriitor al primelor cinci cărți din Biblie. În cazul acesta, trebuie să citim ambele texte. În Luca 24:27 scrie: „Și, începând de la Moise și de la toți profeții...” . În Biblia germană, primele cinci cărți ale Bibliei se numesc I Moise (Geneza), II Moise (Exod), III Moise (Levitic), IV Moise (Numeri), V Moise (Deuteronom) - adică, cele cinci cărți ale lui Moise, Pentateuhul.

Aici, Domnul Isus se referă la aceste cinci cărți ale lui Moise: „Și, începând de la Moise și de la toți profeții, le-a explicat tot ce era scris cu privire la El în toate Scripturile”. El nu l-a explicat pe Moise, El a explicat Scripturile scrise de Moise. Aceasta este foarte important de știut. Iar în Luca 24:44-45 scrie: „Acestea sunt lucrurile pe care vi le spuneam când încă eram cu voi și anume că trebuie să se îplinească tot ceea ce este scris despre Mine, în Legea lui Moise, în Profeți și în Psalmi”.

Acum vă citesc din Evrei, textul paralel, cap. 3:5 „Moise a fost credincios ca slujitor în toată casa lui Dumnezeu, ca să depună mărturie despre lucrurile care aveau să fie spuse mai târziu”.

Aici nu este vorba de persoana lui Moise, aici este vorba de Moise care a scris cele cinci cărți, care a scris relatarea despre creație, care a scris despre Avraam. Pentru că Avraam este părintele credinței și în special cu Avraam și cu Isaac Dumnezeu ne-a arătat acest lucru, i-a arătat muntele Moria unde el s-a dus cu Isaac, ca să-l jertfească. Isaac a purtat lemnele pentru altarul pe care urma să fie jertfit, Hristos a purtat crucea acolo unde a fost răstignit. Este o prefigurare desăvârșită a răstignirii lui Isus Hristos.

Deci aici este vorba despre cele cinci cărți ale lui Moise, la care S-a referit Isus Hristos în Luca 24, așa cum este scris: că S-a referit la tot ce este scris în cărțile lui Moise, în toate cele cinci cărți.

Întrebare: În legătură cu Geneza 4.26: „Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului”. La Exod 6:2-3 scrie: „N-am fost cunoscut de el sub Numele Meu ca Iahveh” și iarăși Ioan 5.43: „Eu am venit în Numele Tatălui Meu”. Despre ce Nume era vorba? Despre ce Nume era vorba la Geneza, „Au început oamenii să cheme Numele Domnului”? Despre care Nume este vorba la Ioan: „Am venit în Numele Tatălui Meu”?

Frumos... O întrebare bună... În primul rând trebuie să știm că în timpul celor patru mii de ani de la Adam până la Hristos, niciun proroc nu s-a rugat lui Dumnezeu cu „Tată ceresc”. În Vechiul Testament nu a existat deloc noțiunea de „Tată ceresc”. Întotdeauna, Elohim-Iahveh sau cele șapte combinații cu Elohim și cele șapte combinații cu Iahveh. Dar niciun proroc nu a spus „Tată ceresc”. Relația de Tată-Fiu s-a născut doar datorită nouă, prin mântuire, de aceea este scris: „Eu voi fi Tatăl lui, iar el va fi fiul Meu”. Nu a existat nici relația de Fiu în Vechiul Testament. Nimeni n-a putut să spună „Tată ceresc, Eu vin la Tine”. Dumnezeu încă nu era Tată, Fiul încă nu era născut. Un om este tată doar dacă a zămislit, dacă are un fiu. Psalmul 2.7: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut”. Cum a avut loc această

zămislire, puteți citi în Matei și Luca. Maria a întrebat: „Eu nu știu de niciun bărbat, cum se va întâmpla aceasta?”. Răspunsul a fost: „Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri și Cel ce Se va naște din tine se va numi Fiul Celui Preaînalt”.

Acela care este numit Tată în Noul Testament, era Elohim în Vechiul Testament. Acela care este Fiu în Noul Testament, în Vechiul Testament era Iahveh. Așa cum Tatăl este invizibil și a devenit vizibil doar în Fiul și de aceea Fiul a putut să spună în Ioan 14: „Cine Mă vede pe Mine, vede pe Tatăl”, așa s-a putut spune în Vechiul Testament că, cine L-a văzut pe Iahveh L-a văzut pe Dumnezeu. Dar în realitate ei au văzut forma de descoperire a lui Dumnezeu.

Când este vorba despre Nume... acum vreau să vă rog să vă ordonați puțin gândurile. Numele de legământ al lui Dumnezeu în Vechiul Testament este Iahveh, Cel care există veșnic, Cel ce există în Sine Însuși, El nu are nevoie de altul ca să existe, El există prin Sine Însuși - Acesta este Iahveh. Acesta nu este nici Numele Tatălui, nici Numele Fiului. Este Numele de legământ al Domnului Dumnezeu în Vechiul Testament.

Domnul a vorbit cu Avraam, Isaac și Iacov, dar nu ca Iahveh, pentru că încheierea legământului cu poporul Israel nu era încă actuală. Abia când s-a împlinit ceea ce a promis Dumnezeu lui Avraam, „După patru sute de ani voi scoate pe urmașii tăi din Egipt” și când s-a împlinit acel lucru, sau când trebuia să se întâmple acest lucru, încheierea legământului cu tot Israelul se apropia. Din cauza aceasta Domnul Dumnezeu a spus lui Moise în Exod 6.3: „Și Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov ca El-Şadai; dar cu Numele Meu de Iahveh nu M-am făcut cunoscut lor”. Acesta a fost Numele de legământ al Domnului Dumnezeu în întreg Vechiul Testament. Acum mergem în Noul Testament: Iahveh-Iahşua. „Iah” înseamnă „Domnul”; „Alelu-Iah”, „Isa-Iah”. Aceste ultime trei litere „Iah” înseamnă deja „Iahveh”, Cel care există veșnic. Așa cum a fost prescurtat „Elohim” cu „El”, „El-Şadai”, multe relații cu „El” și apoi „Emanu-El” - „Dumnezeu este cu noi”, așa și „Iahşua” înseamnă „Iahveh Salvatorul”. Și acesta este acel Nume în care Dumnezeu, ca Tată S-a descoperit în Fiul și prin Duhul Sfânt, în Noul Testament, pentru mântuirea noastră. Acesta este Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt - singurul Nume în care putem fi mântuiți. Alt Nume pentru mântuirea noastră nu există. Numele de legământ al Domnului Dumnezeu în Vechiul Testament, Numele de legământ al Domnului Dumnezeu în Noul Testament. Așa cum S-a descoperit Dumnezeu în Hristos, așa S-a descoperit Numele Tatălui în Fiul. De cinci ori este scris în Ioan, una după alta: „Eu le-am descoperit Numele Tău”, „El i-a vindecat în

Numele Tău”, „Proslăvește-Ți Numele Tău”, „Numele Tău să fie proslăvit”. Există numai un singur Nume pentru mântuirea noastră. Eu mă repet, dar vreau să subliniez foarte puternic: este vorba despre Numele IAHȘUA, IAHVEH SALVATORUL; „Iah” – Domnul, „Șua” - Salvatorul, deci IAHVEH - SALVATORUL. Acesta este adevărul sută la sută. Și de aceea credem din inimă că Isus Hristos din Nazaret este Împăratul iudeilor, care ne-a adus mântuirea de la Dumnezeu.

Eu vă rog să nu vă mai gândiți mai departe la acest subiect. Faceți-vă timp să cercetați Sfânta Scriptura și apoi vine claritatea deplină.

Întrebare: Descoperirea Domnului ca Îngerul Domnului în Vechiul Testament, s-a încheiat odată cu venirea lui Isus sau continuă?

Fratele Branham spune deseori „Îngerul Domnului este aici” și vorbește despre stâlpul de foc.

Același frate: Predicând despre „Cum a venit Îngerul la mine”, fratele Branham a spus „Îngerul Domnului nu este Domnul”.

Exact. El a spus că Domnul este mai mic de statură, iar Îngerul este mai înalt.

În Vechiul Testament, Dumnezeu S-a descoperit în trupul duhovnicesc și această descoperire a fost numită „Îngerul Domnului”, „Îngerul legământului”. Și în Isaia 63, „Îngerul care este înaintea feței Lui”. Aceasta a fost o descoperire vizibilă, în chip de înger al lui Dumnezeu. Totuși, chiar dacă Dumnezeu S-a descoperit în această formă, El a rămas Duh și prezent pretutindeni. Și după descoperirea Lui în trup, El există totuși și în descoperirea Sa duhovnicească. Dumnezeu așa este. Fratele Branham a spus de multe ori că Îngerul Domnului a venit în adunare. A văzut Stâlpul de Foc și a spus: „Acum Îngerul Domnului este aici”. Dumnezeu poate să facă totul. El Se poate descoperi în trup de carne, în Duh, poate să fie în cer, poate să fie pe pământ, poate fi în inima ta, El este prezent peste tot. El este un Dumnezeu minunat.

Următoarea întrebare.

Întrebare: O problemă de biserică, o problemă foarte spinoasă în biserica noastră; ne confruntăm cu ea. E în legătură cu taina căsătoriei și despărțirii. Noi știm că Domnul, lui Moise și fratelui Branham, a permis o stare de fapt a situației cu căsătoria. În Apocalipsa 1:6 spune că Domnul Isus a făcut

din noi o preoție sfântă și, un preot, potrivit Vechiului Testament, la căsătorie, trebuie să-și ia o fată fecioară sau văduva unui preot. Acum întrebarea: fetele, sau femeile care se pocăiesc, care se întorc la Domnul și care nu mai sunt virgine, sau dacă sunt lăsate de bărbat, au voie să se recăsătorească? Noi, ca preoți, avem voie să le luăm în căsătorie? Această problemă este în biserică...

Este cea mai grea întrebare care există, de fapt. Merge înapoi în grădina Eden. A fost cea mai mare problemă și în timpul Domnului Isus. Învățații au venit la Domnul și L-au întrebat dacă bărbatul își poate lăsa nevasta pentru orice motiv. Cunoașteți textul din Matei 19, Luca 10 și celelalte versete – acolo se vorbește despre aceasta. Predica fratelui Branham, „Căsătorie și divorț” este tradusă în limba română? O au toți frații? Da...

Este o problemă foarte grea. Vreau să răspund doar la întrebarea care mi s-a pus. Atâta știm: nu a existat niciun caz în care o femeie s-a putut despărți, sau ca o femeie să fi dat o scrisoare de despărțire bărbatului ei. Aceasta nu a existat! Numai bărbatul a avut acest drept, nu femeia. Acum urmează punctul principal: după cuvintele lui Isus, pentru bărbat există numai un singur motiv de despărțire: dacă femeia devine necredincioasă și curvește, atunci bărbatul se poate despărți. E mai bine să n-o faci, dar el poate s-o faci. Dar aici întrebarea este exact invers, aici nu este vorba despre aceasta, ca un bărbat să se despartă, ci care este poziția unei femei de care se desparte bărbatul. Este o deosebire foarte mare - dacă se desparte bărbatul sau dacă se desparte femeia. Dacă bărbatul se desparte de femeie, atunci el se face vinovat dacă ea comite adulter. Și cum comite ea adulter? Recăsătorindu-se. Citesc Matei 5:32: *„dar Eu vă spun că oricine își va lăsa soția, în afară de motiv de curvie, o face să comită adulter”*. Cum? Devenind soția altuia. Dar primul bărbat care s-a despărțit de ea, poartă răspunderea înaintea lui Dumnezeu în ziua judecății! Cine vrea să spună unei femei tinere că trebuie să rămână singură? Eu nu, nici Moise, nici Domnul Isus. Deci trebuie să fim foarte atenți, cine, ce a făcut.

Vreau să vă citesc din Romani 7. Așa cum am spus mai înainte, o femeie nu are deloc dreptul să se despartă. Dacă merge la avocat ca să se despartă de soțul ei, mai bine și-ar lega amândouă mâinile. Nu are voie să facă așa ceva! Romani 7:2: *„Pentru că femeia măritată este legată prin lege de soțul ei cât timp trăiește el; dar, dacă soțul ar muri, este dezlegată de legea soțului”*. Aici nu este scris că bărbatul este legat de femeie atâta vreme cât trăiește. Asta nu este scris! Nici aici nu este permis să adăugăm nimic. Eu cred că tema a fost predicată atât de clar....

[...] Fratelui Frank i se mai explică o dată întrebarea.

Dar dacă o femeie s-a despărțit înainte de a deveni credincioasă, trecutul ei rămâne în urmă, începe o viață nouă. Viața veche a unui om care vine la Dumnezeu, se termină sub cruce cu tot ce este ea și de acolo începe o viață nouă cu Dumnezeu. Ceea ce a fost făcut fără Dumnezeu în această lume, s-a produs în necunoștință și nu ești responsabil pentru asta. Nu poți să ispășești o viață întreagă pentru o vină pe care Dumnezeu a iertat-o deja. Cum poți să crezi, pe de o parte, că Dumnezeu ne-a iertat totul în Hristos, iar pe de altă parte să porți toată viața în spate această povară? Dacă este iertată, povara este luată, a fost adusă sub cruce și prin aceasta trecutul s-a încheiat și începe o viață nouă cu Dumnezeu. Niciun om care privește totdeauna înapoi, care poartă trecutul cu el, nu poate trăi în prezent și la viitor cu Dumnezeu. Așa nu se poate înainta. Așa nu merge. Noi nu avem nevoie de predicatori care să decidă asta; oamenii trebuie să se decidă înaintea lui Dumnezeu, nu avem nevoie de cineva care să ne pună sarcini, noi avem nevoie de oameni care să ne ajute să purtăm sarcina, s-o aducem la cruce. Da.

[În acest moment se întrerupe înregistrarea. Urmează un schimb de vorbe între fratele Frank și fratele Matei, de la minutul 84 pe înregistrarea mp3, apoi fratele Frank spune ceva, iar fratele Matei traduce: „Dacă nu este un predicator, el poate s-o facă. Da...” – pentru o concluzie și mai clară, vezi nota de la finalul transcrierii acestei întâlniri – n.ed.]

Întrebare: Am dat peste o carte carismatică și scria niște lucruri extraordinare. Acum, problema pe care vreau s-o pun, conform 2 Corinteni 11:4, „Dacă vine cineva să vestească un alt Isus...” Știm că ei vestesc pe a doua persoană. Apoi Scriptura spune mai departe că este și un alt duh. Așa... Pentru Biserică au vreo valoare lucrurile carismatice? Sunt imitații sau lucruri adevărate? Sau Satana folosește anumite lucruri adevărate ca să ducă în rătăcire pe oamenii Lui Dumnezeu? Eu n-am dat doi bani pe ce scria în cartea aceea.

Da... Să spunem așa: Duhul lui Dumnezeu lucrează pe tot pământul. În predica de pe munte, Isus a spus: „Ploaia cade peste buni și răi, soarele răsare peste buni și răi”. Nu depinde de ploaia care cade, ci de sămânța care este semănată în acel ogor. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu a fost semănat și Duhul cade peste acel Cuvânt, atunci crează viață nouă în inima omului. Dar

dacă se povestesc istorioare, dacă este vestit un alt Isus și o altă evanghelie, atunci ce poate ieși de acolo? Chiar dacă Duhul lui Dumnezeu ar fi lucrător acolo, nu ar putea răsări nimic, pentru că sămânța Cuvântului lipsește. Conform Matei 13, sămânța este Cuvântul. Și Iacov 1:18 spune: „*ne-a născut prin Cuvântul adevărului, (ca să fim ca cele dintâi roade ale făpturilor Sale)*”. Și la fel 1 Petru 1.23: „*fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică...*”. Fratele Branham a vorbit foarte clar despre aceste lucruri în predica *Unșii din timpul sfârșitului*. Ungerea poate să fie ungera Duhului Sfânt, dar oamenii sunt greșiți, pentru că nu sunt o sămânță dumnezeiască. Este exact ca și cum ai avea un ogor... Pe ogor trăiesc diferite plante și... grâu. Dumnezeu trimite ploaia pentru grâu, dar toate celelalte plante primesc aceeași ploaie. Deci nu depinde de ploaie, ci de sămânță. „După roadele lor îi veți cunoaște”.

Eu îl cunosc pe președintele „oamenilor de afaceri creștini”, Demos Shakarian... am mers cu el în aceeași mașină și am vorbit în Los Angeles, la bufetul Clifton. Eu cunosc aceste lucruri, dar trebuie să spun un lucru: pentru noi, ele nu au nicio însemnătate. Pentru că Isus a spus că mulți profeți falși vor veni, mulți hristoși falși... Nu Isuși falși, ci hristoși. Hristoși înseamnă unși. Deci vor fi mulți unși falși și ei vor predica ceea ce predică prorocul mincinos, vor face chiar și semne și minuni mari, pentru ca să fie înșelați, dacă s-ar putea și cei aleși. Dar aceasta nu este posibil, pentru că cei aleși au Cuvântul și Cuvântul descoperit este lumina. Și pentru ca nici în această privință să nu fim în întuneric, în Matei 7:22 Domnul a spus: „*Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! Nu în Numele Tău am profețit și nu în Numele Tău am scos demoni și nu în Numele Tău am făcut multe lucrări de putere?»*”. Și acea Scriptură trebuie să se împlinească. Fie că se va împlini prin mișcarea carismatică, ea trebuie să se împlinească, pentru că așa este scris. Exact.

Fratele Matei: Acum am și eu o întrebare. Știți foarte bine că atunci când au fugit mulți în America, inclusiv din aceia care au zis că cred mesajul, au zis că noi suntem una cu comuniștii. Știți lucrul acesta. Și acum ați văzut că pe afișele noastre scrie P.C.R.

Acestea sunt niște lucruri cu care trebuie să trăim. Este un semn bun... În Matei 5:11-12 este un răspuns la aceasta. „*Fericiți sunteți voi când vă vor defăima și vă vor persecuta și, mințind, vor spune împotriva voastră orice lucru rău, din cauza Mea. Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; pentru că așa i-au persecutat pe profeții care au*

fost mai înainte de voi". Întotdeauna a fost așa. Nu Abel a prigonit pe Cain. Cain s-a ridicat împotriva lui Abel, Esau împotriva lui Iacov, Ismael împotriva lui Isaac. Dintotdeauna a fost așa. În Galateni 4:29 spune: „*Dar, după cum atunci cel care a fost născut după carne îl persecuta pe cel care era născut după Duh, așa și acum*". La acestea putem să ne așteptăm. Dacă noi, în zilele acestea suntem adevărații copii ai lui Dumnezeu care cred Cuvântul Lui și mergem tot drumul împreună cu El, atunci putem să ne așteptăm la prigoniri mai mari, pentru că Satana vrea să se răzbune pe noi, pentru că Îl vom întâmpina și noi vom fi pentru totdeauna în slavă cu El.

Fratele Matei: Dar prigoana nu va veni de la comuniști, ci de la alții, spune fratele Matei.

Nu, nu! Dacă au un duh religios, știi tu... Acum avem și acolo un amestec: religia, politica, așa-zisul creștinism cu mahomedanii și cu mulți alții. Acum este timpul amestecului. Numai credincioșii adevărați vor deosebi, se vor despărți și vor parcurge întreg drumul, cu Dumnezeu. Astăzi se face atâta politică religioasă, mai mult ca oricând.

Întrebare: În grădina Eden au pornit două semințe: sămânța lui Cain, care a fost de la cel rău și sămânța lui Adam, care a trecut prin Set. Domnul Isus Hristos spune fariseilor „șerpi și pui de năpârci”. La potop a fost Noe, fiii lui și nevestele lor. Cum s-a strecurat această sămânță prin corabie?

Aceasta s-a infiltrat numai duhovnicește. Numai duhovnicește, nu firește. Să vă citesc două texte din Biblie. Este important să ne întoarcem la Cuvânt. Geneza 9:18-19: „*Și fiii lui Noe care au ieșit din corabie erau: Sem, Ham și Iafet. Și Ham este tatăl lui Canaan. Aceștia trei au fost fiii lui Noe și de la aceștia s-a umplut tot pământul*". Așa este scris. În Faptele Apostolilor este confirmat acest lucru. În Fapte 17:26: „*și a făcut dintr-unul singur orice națiune de oameni, ca să locuiască pe toată fața pământului*". Aici totul merge înapoi la Adam. Pentru că la potop, celelalte seminții au fost nimicite și așa cum am citit în Geneza 9, după potop, prin acești trei fii s-a populat pământul: Sem, Ham și Iafet. Adică, nu mai există sămânța șarpelui pe pământ.

Vă citesc din Matei 13:38-39: „*și ogorul este lumea; și sămânța bună, aceștia sunt fiii Împărăției; iar neghina sunt fiii celui rău*". Unii sunt copiii lui Dumnezeu, alții sunt copiii celui rău. Deci se vorbește din punct de vedere duhovnicesc. Pentru că aici Isus vorbește iudeilor și evreii sunt semiți

și ei nu vin de pe altă linie și totuși, le-a spus celor care n-au crezut: „*Voi sunteți din tatăl vostru, diavolul*” - dar din punct de vedere duhovnicesc, nu firesc. Amin.

Un frate: Eu m-am gândit la problema că Ham a luat și el o fată, o nevastă dintre fetele oamenilor. Și fratele Branham spune că păcatul a trecut prin corabie, prin Ham.

Așa este, cunosc această frază. Dar eu sunt un om care este legat de Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă Ham ar fi luat o femeie de pe linia lui Cain, acest lucru nu ar fi schimbat nimic din toată lucrarea, pentru că sămânța vine de la bărbat, nu de la femeie. Și aceasta nu merge. Eu știu ce a vrut să spună fratele Branham. El a spus celor mândri din această vreme, care se pretind a fi sămânța lui Dumnezeu, așa cum a spus Isus religioșilor din vremea aceea și i-a domolit. Dar nu a spus-o ca învățătură, pentru că învățătura este numai Cuvântul lui Dumnezeu. El și-a exprimat doar un gând ca să scoată în evidență un punct, dar dacă Biblia spune în Geneza 9:19, „*Aceștia trei au fost fiii lui Noe și de la aceștia s-a umplut tot pământul*”, atunci acesta este adevărul. Amin.

Un frate: Deci, la început, pe timpul lui Noe, fiii lui Dumnezeu s-au amestecat cu fetele oamenilor. (Geneza 6). Dar înainte sămânța binecuvântată a lui Adam... - vedem că Adam și urmașii lui au rămas în linia binecuvântată până s-au amestecat, încât lui Dumnezeu l-a părut rău. Deci, în primul rând a fost și sămânță firească, căci cel rău pe această cale a putut să intre în omenire, printr-o sămânță normală. Cum mă reproduc eu în copiii mei, așa s-a reproduș și el. Dar prin amestecul acesta, după aceea a rămas ca sămânță duhovnicească.

De aceea spune Biblia că au fost și alte trupuri, altă carne. O linie se deosebea de cealaltă - chiar și trupește puteai s-o simți. Cred că voi cunoașteți textul din Iuda 7: „*după cum Sodoma și Gomora și cetățile din jurul lor, dedându-se curviei, la fel ca ei și umblând după altă carne, sunt puse înainte ca un exemplu, suferind chinul unui foc etern*”. Aici se face referire la Geneza 6. Scrie că ei au poftit altă carne, trupuri de altă categorie, alte ființe.

Să facem un scurt rezumat despre ceea ce am vorbit azi. Nu trebuie să aflăm totul într-o seară, puteți să citiți și mai departe, să cercetați și mai departe. Drumul unui credincios merge din claritate în claritate. Eu mă simt

foarte bine în seara aceasta. Mă bucur că-l respectați și pe fratele Branham în slujba lui pe care i-a dat-o Dumnezeu. Eu am spus-o deseori, fără slujba lui nu aș putea spune că știu ceva; eu nu aș avea niciun mesaj actual, aș fi un predicator ca oricare altul dintr-o denominație... Dar mulțumesc foarte mult lui Dumnezeu că El mi-a dat privilegiul să recunosc slujba pe care a pus-o El. Atunci când mi-a devenit clar că el este un proroc făgăduit din Biblie, cu atât mai mult m-am bucurat. Atunci ai un fundament pe care stai și de aceasta se poticnesc toți ceilalți.

Toată mișcarea carismatică spune că William Branham a fost cel mai mare om al lui Dumnezeu. Așa cum l-a binecuvântat Dumnezeu pe el, n-a mai binecuvântat pe nimeni altul. Apoi urmează acel „dar”: „**Dar** el n-a fost Ilie, el n-a fost prorocul care trebuia să vină”. Dacă ei ar accepta aceasta, atunci ar trebui să-și corecteze învățăturile, toată practica lor - și asta, nu vor. Noi să-I mulțumim lui Dumnezeu care ne-a dat privilegiul să înțelegem clar Cuvântul Lui. Și eu îi rog pe frații slujitori, să nu abordeze niciodată o temă deosebită și tot aceeași temă și tot aceeași temă și tot aceeași temă. Uitați aceasta. Predicați tot Cuvântul lui Dumnezeu – aceia sunt adevărații predicatori.

Advențiștii vin cu Sabatul. Și noi am putea face asta, să venim tot cu sământa șarpelui, tot cu botezul, tot cu dumnezeirea și numai să ne certăm... Dar așa ceva nu e corect. Dumnezeu vrea să facă din noi oameni care se lasă călăuziți de Duhul Lui, care nu se gândesc la ei înșiși ca să-și prezinte cunoștința lor, care au întotdeauna binele tuturor pe inima lor, așa cum purta Aaron pe copiii lui Dumnezeu pe pieptul lui, cele douăsprezece pietre... Așa trebuie să poarte un predicator Biserica pe inima lui, așa trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu va binecuvânta. Nu specialități, ci tot planul lui Dumnezeu, totul la timpul potrivit. Amin.

Legat de tema recăsătoriei unei femei divorțate:

fratele Frank tratează subiectul recăsătoriei femeilor lăsat de bărbat, în Scrisoarea Circulară din mai 1983 [iunie 1983, în franceză], în capitolul „Trupul ca templu al Duhului” („În ochii oamenilor acest frate sfințit [Sidney Jackson] era pătat din cauza faptului că toată viața lui a fost căsătorit cu o femeie divorțată. Dar înaintea lui Dumnezeu, el era o unealtă aleasă și ireproșabilă!”) și în broșura „Căsătoria – problema străveche”, în capitolul „Divorț - da sau nu?” („Dumnezeu ocrotește o femeie lăsată de bărbat fără un motiv biblic și îl va judeca pe el pentru aceasta. Dacă o femeie aflată într-o asemenea situație, se recăsătorește, oamenii s-ar putea s-o condamne, pe baza unei învățături greșite. Într-un asemenea caz, nu ea este vinovată, ci bărbatul care determinat-o să ajungă în această situație și să se recăsătorească, lucru pe care ea nu l-a intenționat de la început”) – n.ed.